

Mübarek Bey cuma günleri hariç hafta içi sık sık yaptığı gibi karşıdaki dönerciden bir dürüm almak için hızlı adımlarla caddeyi geçti. Dönerci, Mübarek ağabeyini görünce soğansız ve bol domatesli bir döner sarmaya başladı ama Mübarek Bey araya girip, *Soğan da koy dedi, nezakete lüzum yok.*

Dönerci oniki yıldır karşıdaki işhanının ikinci katında muhasebecilik yapan kırklı yaşlarının sonundaki Mübarek ağabeyinin nadiren soğanlı sardırıldığını biliyordu. Ya işlerin sakinliğinden ya bir şeye sinirlendiğinden böyle yapardı...

Ne oldu abim, bir şeye mi kızdın?

Yok, yok, hanım akşama erken gel dedi de, durmayacağım zaten.

Yenge özlüyor seni herhal, dedi gülerek dönerci.

Yirmibeş senedir özlüyor, diyerek kafasını diğer tarafa çevirdi Mübarek Bey, tanıdık biri çıksa da konu değişse diye düşünerek.

Buyur abi, diyerek eline tutuşturdu dönerini. Mübarek Bey de içeri geçip oturmak yerine, hiç adeti olmadığı halde karşıdaki parka gidip elinde tepsiyle dolaşan çaycıdan bir çay aldı. Dönerci bir gariplik olduğunu sezmiş fakat üstünde durmamıştı. Muhasebeci pek yalnız kalmaz, kalmak da istemezdi ama bugün sanki kendisini dinlemek istiyordu.

Mübarek Bey dönercinin dilinden kaçır gibi parkın sonbahar güneşi alan bir köşesine geçmiş, bu tercihiyle gölgeye sığınan ihtiyarlardan da uzağa yerleşmişti. Birkaç arkadaşını parkın yanından yürürken gördü ama onlar kendisini görmedikleri için çayı ve dönerini tek başına bitirdi. Dürümün sonuna doğru gelen bir kedinin gözleri hariç, kimsenin gözüne bakmadan yediği ender yemeklerden biriydi.

Ne olacak şimdi? diye sordu kendi kendine. Düşünmek için kendine tanıdığı mühleti bitirmişti, elindeki döner bitmiş, çayın bardağı bile soğumuştur. Hala kafasındaki mesele çözülmemişti. Sabahtan beri aklına her geldiğinde, iki sene önce bıraktığı sigarayı hatırlıyor, onun yerine ne yapabilecekse, neyle oyalanabilecekse elini ona atıyordu. Velakin işte şimdi, güneşin tepeden yakmaya başladığı ve insanların yürümelerindeki hissiz dağınıklığı seyre daldığı bu an, sabahtan beri her köşede karşısına çıkan derdin güneşi de arkasına alıp önünde dikildiğini hissetti. Gözlerini indirdi, kapatmak istedi ama görecekerinden mutlu olmayacağını biliyordu.

Mübarek Bey'in kızı o akşam iki ay önce eve getirip tanıştırdığı erkek arkadaşıyla kaçmıştı. Kızının pek de ciddi olmadığını düşündüğünden, oğlanı da gözü tutmadığından evlenmelerini istemediğini anesi aracılığıyla söylemişti. Kızı da susmuş, çocukluğundan beri her istediği şeyi aldırana kadar sesindeki tüm frekansları kullanan kız, bu sefer hiç ses etmemişti. Mübarek Bey bir ara kızının ne kadar olgunlaştığını bile düşünmüştü, içinden bir his garip bir şeyler olduğunu söylüyordu ama işin bu safhaya geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Polise gitmemişti, gitseler de bir faydası olmazdı herhalde. Sevgi yirmiüç yaşında koskoca kızdı ve polislin de yapacağı kendisine sabır dilemek olurdu.

Yerinden kalktı. Büroda çalışanlardan biri hana doğru yürüyordu, ona yöneldi, öğleden sonra bir işinin olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledi. Arabasının bulunduğu otoparka doğru yürürken, büroya yeni aldıkları oğlan koşarak gelip anahtarlarını verdi, *unutmuşsun abi* diyerek. Anahtarları aldı, teşekkür etmek adeti olmadığı halde bir de teşekkür etti ve evinin yolunu tuttu.

Evin kapısını açtığı anda karısının telefonla konuştuğunu duydu. Adımını içeri atarken duyduğu tek bir cümle karısının kiminle, hangi konuda konuştuğunu ifşa etti. Mübarek Bey o gün zili çalsaydı hayatı çok farklı gelişebilirdi.

Karısı *Siz bir kaç gün daha ortaya çıkmayın, babanız o zamana kadar iyice yumuşar* diyordu. Sabah *kızım gitti* diye dövünen kadının aslında kızının ne yaptığından haberi vardı demek. Mübarek Bey ayağını yere bile basmadan geri çekti, kulağının biri hiç işitmeyen karısının duymayacağından emin olsa da kapıyı nezaketle kapattı ve apartman merdivenlerinden inip tekrar arabaya bindi.

Komplo dedi dişlerinin arasından. *Anasıyla kızı birleşip bana komplo kurmuşlar. Ne için, o çingene çocuğu için. İki lafından biri bu kız evde kalacaktı zaten kadının, şerefsiz.* O an, sinirlenen insanların tahayyülünün fazla mesai yapmasından olacak, Mübarek Bey'in aklına, kendisi isteyken karısının neler yaptığına dair hayaller üşüşmeye başladı. Arkasından böyle bir iş çevirebilen kadının, başka erkeklerle iş tutabileceğinden emindi. *Kesin beni de boynuzlamıştır bu orospu* dedi, sesi çıkmıyordu, ne dediğini, ne düşündüğünü duymaktan korkar gibi kendi kendine tıslayarak konuşuyordu.

Belki kızım bile benden değildir. Bana benzemiyor zaten, kızlar babaya benzer derler, bana hiç benzemiyor. Sonra direksiyonun başında katılır gibi hissetti kendini, bir caminin yanında durdu. Dedeler öğle namazından çıkıyordu, onların ikişerli üçerli gruplar halinde konuşa konuşa evlerine gitmelerini izledi. Caminin avlusunda bir ağaç vardı, gölgesindeki banka uzanmak istedi biraz.

En son imam olduğunu tahmin ettiği genç bir adam da camiden çıkınca içeri girip oturdu. Kafasını sütunlardan birine dayadı, öylece bekledi, halıdaki desenleri ve pencere vitraylarını seyretti. Her cuma gittiği camiye benziyordu, zaten camilerin hepsi birbirine benzerdi. İçinde ihanete uğramışlık duygusu zonkluyor gibiydi, biraz büyüyor, biraz küçülüyor, sonra tekrar hacimlenip tüm varlığını kaplıyordu. Acıdan da sarhoş olunuyormuş, Mübarek Bey o haldeydi.

Yerinden doğrulacakken karşıdaki kitaplığı gördü. Geçen cuma günkü vaazı hatırladı bir an, bütün soruların cevabının Kur'an'da olduğunu söylüyordu vaiz, belki şimdi ne yapacağının cevabı da yazılıydı orada. Mübarek Bey dini duyguları pek derin bir insan değildi, çocukken babannesinin zoruyla indirdiği hatimden bu yana kitabın kapağını açtığını hatırlamıyordu ama bu sefer ona ihtiyacı olduğundan emindi. Raftaki Kur'an'lardan birini aldı, mealli olmasına dikkat etmemiştii ama kitabın ne dediğini anlamak için buna ihtiyacı olacağını kitabı açınca farketti.

Rıfkı amca bunun ufak boylarından birini okuyordu geçen gün diye düşündüğünde zihni asıl meseleden uzaklaşmaması için uyarır gibi karısının konuşmasını yeniden öne sürüverdi. Boynunun, yüzünün gerildiğini hissetti. Eli titreyerek kitabın sayfalarını çevirirken *Allah hainleri sevmez* cümlesiyle karşılaştı

ve alacağı cevabı aldığını düşünerek kitabı kapatıp yanına aldı. Allah hainleri sevmediğine göre onların yok edilmesine de bir şey demezdi. Evet, yapılması gereken buydu, arkasından işler çeviren karısı ve kızını yok etmeliydi.

Camiden çıktı, karşı sokaktaki daha önce hiç gitmediği bir kahveye girdi. Sigara dumanı ve okey taşı şakırtıları arasında planını kafasında netleştirdi. Çabuk olmalıydı her şey, kendisini kurtarabilmeliydi, o kadın için senelerce hapiste yatmaya değmezdi. Allah'ın ona kusursuz bir plan sunduğunu düşünmeye başladı, sıkıştığı yerde kitabı açıyor ve aradığı şeyin cevabını buluyordu. Vaiz doğru söylemişti, bu kitapta her şeyin cevabı yazıyordu.

O akşam, yüreği yerinden çıkacak gibi atsa da, Mübarek Bey eve her zamanki saatinde gitti. Karısının bir telefon konuşmasını daha duymaya mecali yoktu, bu sefer anahtarı bulamamış gibi yapıp kapıyı çaldı. Karısı sabahki üzgün havasına geri dönmüş, kızının akıbetini merak eden anne numarası yapmaya yeniden başlamıştı. *Haber var mı?* diye sordu Mübarek Bey, kadın gözlerini devirip yere baktı. Öğlenki konuşmayı duymasa bu hareketinden sonra haber olmadığına emin olurdu ama şimdi bunun ne demek olduğunu pek de kestiremedi.

Sıkıntıyla televizyonun karşısına geçti, karısına yemek yemeyeceğini söyledi. Kadın ağzında bir şeyler geveler gibi yaptıysa da onu yalnız bırakıp gitti. Kafasında dönen resimlerden televizyondakileri görmüyordu. Son birkaç saatlerinde, önceden olduğu gibi karısıyla pek konuşmadılar.

O gece Mübarek Bey karısının horultusundan emin oluncaya kadar yanında yattı. Sonra kalkıp üzerini giyindi ve yatak odasında bir mum yakıp yere koydu. Mutfığa gidip bütün ocakları açtı ve gazın yavaş yavaş odalara dolduğunu hayal etti. Ortalığa gündüz aldığı benzini boşaltırken karısının duyup duymaması umrunda değildi ve gaz muma erişmeden evden çıktı.

Alevli bir ateşte yanacaklar diyordu kitap, evet, karısı bu gece alevli bir ateşte yanacaktı. Merdivenlerden inip iki blok öteye kadar yürüdüğünde boş sokağın ötesinden sallana sallana gelen, mahallenin meşhur sarhoşu Vahit'i gördü, hemen bir köşeye saklandı ve sarhoşun geçmesini bekledi. Sarhoş yavaş adımlarla önünden geçerken, Vahit'i sarhoşluğundan, Mübarek Bey'i de gündüzki sinirinden uyandıran bir patlama oldu. Vahit yere kapaklandı, saçılan camlar her yana dağıldı ve Mübarek Bey o patlamanın içinde karısının sesini son kez duyduğunu düşündü.

Vahit, ne yaptın? dedi zihni birden, sanki gazı açıp evden kaçan oymuş gibi. Sarhoşa görünmeden oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Birilerinin kendisini tanıyabileceğini hiç düşünmemişti ama bir yandan da yanmaya başlayan evden kaçıyormuş gibi yapmayı düşünüyordu. Önce düşünceleri kesildi, nefesi hızlandı, sonra adımları ve koşarak, kime görünüp görünmediğini önemsemeden oradan uzaklaştı. Düşünceden kaçtı, ateşten kaçtı, rüzgardan kaçtı... Yağmur yağmasını istedi, temizlenmek ister gibi, yerdeki mazgallardan birinden geçip kaybolmak ve bir daha bulunmamak istedi. Bir yerde katillerin soğukkanlı olduklarını okumuştı, hani şu geçenlerde kocasını öldüren kadın soğukkanlılıkla gidip polise teslim olmuştu, öyle yazıyordu gazete. Mübarek Bey soğukkanlılık kıstasına göre katil olamazdı çünkü son ana kadar koruduğu ruhi sağlamlığını,

patlamayla beraber kaybetmiş, karanlıktan, ışıktan, sestten ve sessizlikten korkar hale gelmişti.

Gündüz birazı müşterilerine ait işyerindeki tüm parayı yanına almış, bankadaki parasını da çekmişti. Arabaların hala aktığı caddeye çıktığında, bir taksinin yavaşça gelmekte olduğunu gördü ve elini kaldırdı. *Beni iyi bir otele götür.* Hasta numarası mı yapsa, dehşetiyle yola devam mı etse kararını veremeden arkadan çığlık çığlığa ambulans ve itfaiyenin koşturmakta olduğunu gördü. Taksici kenara çekildi, *Bu saatte... Allah yardımcısı olsun, yangın çok zor* dedi. Mübarek Bey kafasını çevirir gibi yaptı, *Öyle* diye bir söz çıktı ağzından ama ne demek olduğunu kendisi de bilmiyordu.

Taksi bir otelin önünde durdu, Mübarek Bey inip otele girdi, bira ve rakı kokusunun tozlu koltuk kokusuyla harman olduğu lobide televizyon seyreden resepsiyoncu başını çevirip baktı önce, sonra kalkıp *Buyrun* dedi. *Tek kişilik yerin vardır* dedi Mübarek Bey, *Ne kadar kalacaksınız?* dedi adam, *Bu gece* dedi Mübarek Bey. Adam kimlik isteyince bir an tereddüt etti, elini cebine attı, kimliğe dokundu ama eliyle bir de diğer cebini yokladı. *Dur bir de buraya bakalım* deyip cüzdanını açtı, güya numara yapacaktı ama cüzdanın içinden ehliyet tam da resepsiyoncunun önüne fırlamıştı. *Bu olur de mi?* dedi, *Olur, olur* dedi adam, sonra bir anahtar uzattı, *Birinci kat, 105 numara, ödemeler peşin* dedi. Mübarek Bey parayı uzatınca *Yükünüz var mı?* diye sordu resepsiyoncu, *Yok* cevabıyla birbirlerine iyi geceler demiş oldular.

Eğer Mübarek Bey her şeyden kuşkulanan bir insan olsaydı, o geceyi polisin otel kayıtlarından kendisini bulup bulamayacağını düşünerek geçirir ve boş yere uykusundan olurdu, zira resepsiyoncu parayı aldıktan sonra kimliğini unutan bir adamı deftere kayıt etmedi, otelin kazancının üçte ikisi kayıtsız müşterilerdendi.

Mübarek Bey son zamanlarda o geceki kadar kesiksiz uyuduğunu hatırlamıyordu. Ya koşturduğundan ya cinayet mahallinden kurtulduğundan ya büyük suç işlemiş insanlara has o teslimiyetten ya da uyanmak işine gelmediğinden uzun süre uyudu ve ertesi gün 11’de uyandı. Kendisini, yataarken bıraktığı panik hali yerine sakinleşmiş ve her şeyin kontrolü elindeymiş gibi bir güçte buldu. Kahvaltı saati sona ermişti, zaten umurunda değildi, üzerindikileri çıkarmadan uyuduğu için kalkıp duş almaya üşendi.

Geceki olay ne kadar uzak geliyordu şimdi. Başka birinin anlattığı bir olay sanki. Sonra yavaştan geceki dehşetin yeniden yükseldiğini hissetti. Düşünmek istemiyordu fakat engel olamadığı duygular peşini bırakmıyordu. Sakinleşmek için elinden bir şey gelmiyordu. Hayatı boyunca sakinliği pek bozulmamış, yaptığı en büyük kavga eve hangi eşya alınacağıyla, belki belki ücretini ödemeyen müşterileriyle sınırlı kalmış bir adamın, suç nasıl işlenir ve akabinde ne olur hiçbir fikrinin olmaması doğaldı. Odadaki telefon çaldı, korktu bir an, işte yakalanmıştı, kesin polis gelmiş onu almak için bekliyordu aşağıda. Doğrudan aşağıya inmek daha iyiydi, belki onu tanımazlar ve kaçabilirdi. Aklına türlü çeşit kaçış sahnesi gelirken gayrı ihtiyari yorganı sıktığını farketmedi. Henüz halüsinasyon görmeye başlamamıştı ama pek yakındı şüphesiz.

Yataktan kalkıp merdivenlerden inışı hasta bir adamın ilk adımlarına benziyordu. İndikçe yeniden gücünü topladı. Son basamakları atlarken resepsiyoncuyla gözgöze geldi ve etrafta polis olabileceği

düşüncesini unuttu. Kafası, korku ve hayallerin çokluğundan olacak, herhangi bir düşünce üzerinde fazla sabit kalamıyordu. *Hayırlı işler* deyip otelden çıktı.

Gün ışığı ve açık havada biraz dolandı. Tanıdık birine rastlama korkusu duyuyordu. Gidip teslim olmalı mı, yoksa kaçabildiği kadar kaçmalı mıydı bilmiyordu. Nereye kadar kaçabilirdi ve bundan sonra ne yapacaktı? Bir yandan evin ve karısının akıbetini de merak ediyordu. *Gazeteler henüz yazmamıştır* diye düşündü, *yarın yazarlar*. Zihni bazen açılıp keskin bir berraklıkla düşünceler üretiyor, bazen de puslu hayallere gömülüyordu.

Bir dolmuş binip otobüs terminaline gitmeye karar verdi. En azından parası bitene kadar teslim olmayacaktı. El kaldırdı, duran dolmuşun arka koltuğuna oturdu. Parayı uzatıp etrafı seyretmeye yeni başlamıştı ki kızını kaçıdığı çocukla el ele kaldırımında yürürken gördü. *Bu kadar yakındalarmış demek* diye geçirdi içinden. Şoföre *dur* diye bağırdı, şoför şaşırmasıyla ısıklı bir küfürle yakındakilere ifade ederken dolmuştan indi. Bir hırdavatçının tam önündeydi, içeri daldı, *Balta var mı?* deyip bir tomar parayı adamın önüne attı.

Ertesi gün gazeteler üçüncü sayfalarında ölüm ilanı olan bir adamın sokaktaki genci nasıl öldürdüğü anlatıyordu.